

Sadece Lafta Bıraktığımız Şeyler: Ehliyet ve Liyakat

Bazı kavramlar vardır, çokça lafını eder veya atıfta bulunuruz. Ama icraata dökmek işimize gelmez, ya da gücümüz yetmez ya hani. İşte ehliyet ve liyakatte bunlara en güzel örnektir.

İşimize gelmeyişinin veya gücümüzün yetmeyişinin esas nedenleri, aynı zamanda toplumumuzu yozlaştıran ve içten içe çürüten hastalıklarımızdır. Bu hastalıkları tedavi edemediğimiz için, adalet ve huzur duygusunu gönlümüzde hissedemiyor, emanetin ehline teslim edilmeyişinin doğal sonuçları olarak; yolsuzluk, beceriksizlik, israf ve yetersizlik gibi olumsuzluklar içinde tükenişe gidiyoruz.

En yaygın hastalığımız hemşericiliktir.

Bazı şehirlerin her dönem ve durumda seçkinler arasında tutulduğu, diğerlerinin de eline fırsat geçtiği anda bütün makamları kendi hemşerileriyle doldurduğu, ülkemizin artık kanıksanmış bir yapısıdır. Elit şehirlerin dışında olan ama hasbelkader güçlü bir pozisyona geçen kişiler, etraflarındaki kadro gibi imkanları kendi hemşerilerine peşkeş çekmediği takdirde, hainlikle veya beceriksizlikle suçlanır. Toplumsal dışlanmaya maruz bırakılır ve seçimi söz konusu olduğunda en büyük günahları arasında gösterilerek kara listeye alınır.

Hemşericilik engeline sıkça takılmış birisi olarak, yaşamaktan bıktığım bir sahneyi paylaşayım: İlk defa görüşmeye ve tanışmaya başladığım, önemli bir pozisyonadaki kişiye eğitim ve deneyimlerim, yönetimini üstlendiğim projelerim hakkında bilgiler veriyorum. Muhatabım duyduklarını büyük bir memnuniyetle dinliyor ve güçlü bir takım oyuncusu bulmanın sevincini belli ederek, ilgi ve alakasını gittikçe yükseltiyor. İletişimin zirvelerinde gezinirken, aklına o can alıcı soru geliyor! : *“Kardeş bu arada senin memleket neresiydi?”* Cevabım Muş olunca da muhatabım büyük bir memnuniyetsizlik ve hayal kırıklığı içinde *–Ya öyle mi ?!* diyerek buz gibi soğuyor. Az önce yükselen tüm ilgi ve alaka eksilere düşerken, hemen başka kişi ve konulara dönülerek mevzu kapatılıyor. Ben ise görünmez veya zoraki selamlamalarla geçirtilen ötekiler grubuna geçiş yapmış oluyorum. Başkalarının da yaşayageldiği bu garabeti daha da anlatmaya gerek yok sanırım.

Anormal meslek dayanışması da büyük bir hastalıktır.

Her sektörde veya kurumda genelde baskın ve diğerlerinden açıkça farklı muamele gören meslek mensupları vardır. O kurumda bir görev söz konusu olduğunda ilgisi, eğitimi ve bilgisi uygun

olmadığı halde, tercih edilen hep o meslek sahipleri olur. Yani bir nevi öz evlatlar ile üvey evlatlar muamelesi kurumsal yapının iliklerine kadar işlemiştir.

Mesela, Sağlık Bakanlığı aslında Doktor Bakanlığıdır. Tıp eğitimi almalarına rağmen, sevgili doktorlarımızın görev almadığı bir alan yoktur. Ek ödemenin en büyük dilimleri sadece onlara verilir. Diğer sağlık personeli, idari ve yardımcı hizmetler çok küçük oranlarla yetinmek zorunda kalır. Doktorların ek ödemeleri emekli maaşlarına yansıtılır ama diğerleri buna layık görülmez. Bir kabahat söz konusu olduğunda ne kadar keskin görüş aykırılıkları olsa da mesleki dayanışmaları hemen devreye girer ve koruma altına alınırlar. Doktorların hakkının verilmesi ayrı şeydir, bütün makamların Doktorlara verilmesi ve gelir paylaşımında diğer personelin çok azla yetinmeye zorlanması ayrı şeylerdir. Meramımı anlatabildiğimi umarım.

Benzer şekilde hemen her kurum veya Bakanlıkta öncelikli meslek sahiplerini rahatça görebilirsiniz: Tarım Bakanlığında Ziraat Mühendisleri, Adalet Bakanlığında Hakimler, Aile Bakanlığında Sosyal Hizmet Uzmanları, TSK'da Subaylar, Diyanet İşlerinde Müftüler gibi...

İlgili alanın baskın meslek mensupları oldukları için, haklarını gözetmek adına tanınan ayrıcalıklar zamanla diğer mesleklerin yaşam alanlarını kısıtlayan, kariyer gelişimlerine ket vuran ve tek renkli bir yapıya çeviren, amacını aşmış uygulamalara dönüşmüştür. Hemen her iş ve mesleğin icrasında bir ekip çalışması kaçınılmaz hale gelmiştir. Ekibin bazı üyelerini, maddi ve manevi açıdan diğerlerine göre aşırı yüceltip, ötekileri yok saymanın huzur ve iş barışı sağlamayacağı bellidir.

Particilik hastalığı da içimizde kök salmıştır.

En büyük meziyeti, bir siyasi partinin mensubu veya bir siyasetçinin adamlığı olanlar yüzünden, kurumların uğradığı zarar ve ziyanın hesabı yapılamaz boyutlara ulaşır. Üstelik bu işleri yapan ve sebep olanlardan da genelde hesap sorulamaz. Her iktidar döneminin kendine has adamları olur ve her iktidarın kendi zenginleri oluşur.

Toplum dahi, bu durumu normal görmeye başlayarak, en azından biraz çalışmalarını ve iş yapmalarını bekler. Sevilmeyen particiler aşırı aç gözlü, hep bana ve bize diyen, ulaşabildiği tüm kaynakları ölümüne sömüren tiplerdir. Hem kendi menfaatine çalışan, hem de işini yapan tipler ise kerhen kabul görür ve ötekilere nazaran tercih edilir.

Özel sektörde daha gerçekçi, sonuç ve menfaat odaklı yapılanmaya gidildiği için, sırf partili olmak dışında vasfı olmayan tipler barınamaz. Parti bağlantılarıyla sağlanan imkanlar bittiğinde, kendilerinin de ilişkisi kesilir. Kamu tarafında durum daha acıdır. Niteliği düşük, eğitimi ve deneyimi yetersiz kişiler, sırf parti referansı ile iş başına ve yönetime geldiğinde, etraflarında adeta terör estirir ve huzursuzluk kaynağı olurlar. Referanslarına karşı olabildiğince şirin, emir eri ve iş takipçisi olurken; çalışma arkadaşlarına, alt ve üstlerine karşı ise saygısız, açık arayan, kavga çıkaran ve her fırsatta partili kimliğini gözlere sokan ukala tavırlar göstermekten çekinmezler. Kendi yetersizliklerini kavga ve problem üreterek kapatmaya çalışırlar. Üstelik, daha önce parti çalışmalarına katıldıkları için, tüm bu imkanları analarının ak sütü gibi kendilerine helal görürler.

Bir başka hastalığımız çıkar gruplaşmalarıdır.

Belirli bir menfaat anlaşması çerçevesinde gruplaşan kişilerin baskın olduğu iş yeri veya kurumlarda farklı kişilerin yer almasına tahammül gösterilmez ve en kısa süre içinde ya kendilerine biat etmesi ya da çekip gitmesi sağlanır. Saadet zincirlerine ket vurabilecek veya kendilerini açık edebilecek kişilere karşı sistematik mobing uygularlar.

Hemen her kurum veya yapı içinde, işin kaymağını yemeğe azmetmiş, çıkar birliği kurarak belirli süreçleri kontrol etmeye çalışmış olan menfaat odakları kurulmaya çalışılır. Normal şartlarda bir

arada olması imkansız görülen kişilerin, çıkar birliği söz konusu olunca yaptıkları iş birliği mükemmel seviyelere çıkabilir.

Örnekler vererek edineceğim düşmanlıklarla boşuna uğraşmak istemem. Etrafına dikkatli bakan herkes benzer yapıları kolayca fark edebilir. Kadrolaşma sürecinde çıkar gruplarının iş birliği etkisi yok sayılamaz bir gerçektir.

Mezhep tutuculuğu da içimizde yer eden bir hastalıktır.

İnsanların işindeki becerisi ve dürüstlüğünden önce, araştırıp yargıladığımız şeylerden birisi de mezhepleri olmuştur. Mezhep farkındalığı masum tercih nedeni sayılmaktan, koyu düşmanlığa kadar değişen bir yelpazede tavırlarımızı ve kararlarımızı etkiliyor. Bu ayrışmayı daha da derinleştirmek ve toplumu bölmek için için özel gayret gösteren, yerli ve yabancı düşmanların organize ettiği projeler, Madımak ve Başbağlar katliamları gibi dehşet olaylara da varabiliyor.

Geçmişte Adalet Bakanlığında yaşandığı gibi, kurtarılmış kurumlara sahip olmak adına mezhep birliğinden başka önemi olmayan kadrolaşmaları ve bunların toplumu geren acı sonuçlarını yaşamamıza rağmen, insanlarımızı en başta alevi veya sünni diye etiketlemekten vazgeçemiyoruz.

Mezhep farklılığı sadece kamu kurumlarında değil, özel sektörde dahi azınlıkta kalan kişiler için sıkıntılı süreçlere neden olabiliyor. Kendimden biliyorum.

İşine saygı gösterip, görevini en güzel şekilde yapmaya gayret eden, mensubu olduğu mezhebin militanlığını yapmayan ve diğerlerini rahatsız etmeyen her kişinin başımızın üstünde yeri olması ve en güzel şekilde çalışabilmesi gerekir. Görev dağılımında, sırf mezhep etkisini dikkate alarak davranmak bizleri zayıflatır ve değerlerimizi yozlaştırır.

Cemaat ve tarikat tutuculuğu bir başka hastalığımızdır.

Laik devlet anlayışının din düşmanlığı şeklinde anlaşıldığı ve uygulandığı zamanlarda, cemaat ve tarikat ehli olmak cidden cesaret isteyen, ancak bu yolun çilesine razı olmuş kişilerin harcı idi. Çok önemli bir gerekçe olmadıkça, mensubu olunan cemaat veya tarikat bilgisi verilmez ve saklanırdı.

Elhamdülillah ülke olarak daha rahat şartlara kavuştuğumuz son yıllarda ise, bırakın saklamayı, neredeyse davul zurna ile her fırsatta ilan edilir ve her ortamda reklam konusu yapılır oldu. İnsanlarımızın kendilerini rahatça ifade edebilmesi ve gönlüne uygun meşru yerlerde bulunabilmesi, elbette güzel bir gelişmedir. Ancak; üye olunan grup marifetiyle, normal şartlarda ulaşamayacağı ve de hakkı olmayan makam ve imkanları istemek kesinlikle meşru değildir.

Cemaat ve tarikat tutuculuğunun ve yayılmacı hırsının en acı sonuçlarını 15 Temmuz'daki alçak FETÖ ayaklanmasında ve öncesinde yaşadık. Tamamen masum kökenli olan ve toplum genelinde saygı duyulan hizmet, şakirt, cemaat, himmet, yardım, paralel gibi kelime ve kavramlar bu hainler yüzünden lekелendi ve söylenmekten çekinilir hale geldi. Alın secdeli, iyi insan diye, kalıp halinde güvenilen dindar insan modelinin, nasıl canavarlaşabileceğini ve vatanına kast ederek, Hristiyan ve Yahudilerle iş birliği yapabileceğini gösterdiler. Onun için toplumda paranoya başladı ve herkes birbirine şüphe ile bakar oldu.

Önümüzde FETÖ gibi açık bir facia olmasına karşın, bundan ders almadığımız anlaşılıyor. Halen cemaat veya tarikat referansı ile kurum ve Bakanlıklarda yer edinmeye ve kadrolaşmaya çalışanların etkisi devam ediyor.

Cinsiyet ayrımcılığı da bir hastalıktır.

Kadınlar ve erkekler, çalışma hayatı içinde karşılıklı ayrımcılığa ve baskıya maruz kalabiliyorlar. Kadınların yaşadıkları; ücret dengesizliği, cinsel ve psikolojik baskı konularında tavan yapıyor. Erkekler de kadın şiddetine maruz kalabiliyor. Dedikodu ve haksız ithamlarla, rahatsız edici tavırlarla karşılaşabiliyorlar.

Kadınların en çok sömürüldüğü konu, cinsel cazibelerinin satış ve pazarlama aracı olarak kullanılmasıdır. Eğitim ve deneyimlerinden ziyade, fiziksel niteliklerine göre işe alınan, erkek müşteri veya karar vericilerin ikna edilmesi için, olabildiğince cesur ve girişken olmaya zorlanan kadınların hali içler acısıdır.

İşinde yükselebilmek için kadınlığını kullanan düşük seviyeliler olduğu gibi, kullanılmaya zorlanan mağdur ve mazlumlarda vardır.

Önceki yazılarımda da belirttiğim üzere, kadınlarımız çok çok değerli toplumsal kaynaklarımız ve geleceğimizin mimarlarıdır. Onlara, ancak gerekli oldukları meşru yerlerde ve haklarını eksiksiz vererek çalışma imkanı sağlamalıyız. Bütün kadınlarımızı iş hayatına sokarak erkeklerin sosyal rollerini çaldırıp mağdur etmekte, çalışan kadınları sonuna kadar sömürüp ucuz ve kolay iş gücü olarak kullanmakta birer sosyal cinayettir.

Hastalıklarımızın ilacı dinimizde var!

Bizleri en güzel surette yaratarak, dünyaya kulluk imtihanına gönderen Yüce Rabbimiz, maddi ve manevi tüm hastalıklarımızın şifasını da yaratarak bulmamız için yol göstermiştir. Bizi bizden çok daha iyi bildiği için, bunda şaşılacak bir durum yoktur.

Sözlerin en güzeli Kur'anı Kerim'in, Nisa Suresinin 58. Ayet-i Kerimesinde : *"Allah size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Doğrusu Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor! Şüphesiz ki Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir."* Buyrulmuştur.

Allah'ın Sevgili Kulu ve Elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz de, görevlendirmelerde bulunurken hep ehliyet ve liyakati esas almış, ehil ve layık gördüğü kişi azatlı bir köle bile olsa çekinmeden kararlarını uygulamıştır. Örneğin, Medine-i Münevvere'den sefer, hac ve umre gibi nedenlerle ayrılmak durumunda olduğunda, vekaletini liyakat ölçüsüne göre uygun gördüklerine bırakırdı. Vekilleri arasında Hz. Ebu Bekir gibi bilinen kişiler olabildiği gibi, Hz. Saib b. Osman b. Maz'un gibi Kureyşli, Hz. Sa'd b. Ubâde gibi Medineli, Hz. Zeyd b. Harise gibi azat edilmiş bir köle veya kimi zaman da Hz. İbn Ümmü Mektûm gibi görme engelli bir sahabi olabiliyordu.

Emanet, ehliyet ve liyakat açısından yeterli görmediği Hz. Ebu Zer'in *"Ya Rasulallah! Beni amil (zekat memuru) olarak görevlendirmiyor musun?"* Şeklindeki sorusuna karşılık, onun yapısını çok yakından bilen Efendimiz elini omuzuna vurarak, *"Ey Ebu Zer! Zayıf bir kimsesin. Bu görev ise bir emanettir. Layık olduğu için onu alan ve gereğini hakkıyla yerine getirenler dışında (bu tür görevler) kıyamet günü rezillik ve pişmanlıktır"* (44 M4719 Müslim, İmâre, 16.) buyurmuştur. Diğer zamanlarda da, bir makama gelmek için aşırı hırs gösterenleri özellikle kabul etmemiş ve *"Vallahi biz, talep eden ve hırslı olan kimseye bu görevi vermiyoruz"* (46 M4717 Müslim, İmâre, 14.) buyurmuştur.

Peygamber Aleyhisselamın *"İş ehli olmayana verildiği zaman, kıyameti bekle."* (Buhârî, İlim 2) şeklindeki uyarısı, hepimiz için çalması gereken alarm zilleri olmalıdır. Toplumdaki huzursuzluk, gelir ve refah paylaşımındaki adaletsizlik, iş hayatındaki mutsuzluk ve isabetsizliklerin temelinde, yukarıda saydığım ve benzeri hastalıklarımızın yattığını görerek, Allah ve Resulünün emirleri doğrultusunda tedbirler almalıyız.

Çok geç olmadan, çok geç kalmadan...

KAYNAKLAR:

- 1- [Görselin alındığı yer](#)
- 2- <http://kuran.diyamet.gov.tr>
- 3- <http://hadislerleislam.diyamet.gov.tr/?p=kitap&i=7.0.219>
- 4- <http://hadislerleislam.diyamet.gov.tr/?p=kitap&i=7.0.217>

EYT Zulmünün Farkında Olmayanlara Hatırlatalım

Emeklilikte Yaşa Takılanlar yani EYT'liler hakkında bilgi eksikliğinden olduğuna inandığım bir duyarsızlık ve boş vermişlik var. EYT ile ilgili [ilk yazımda](#) kısaca anlatmaya çalıştım ancak, ayrıntıların eksik kaldığını sanıyorum.

Birilerini zulümle suçlamadan önce, kasıtlı olduklarına emin olmamız lazım gelir. Özellikle iktidar partisi mensuplarının bu konuda etraflıca bilgi sahibi olmadıklarına inanıyorum.

EYT uygulamasının iki temel mağdur grubu var:

1- Kamuda görev yapan ve 1999'dan önce işe başlayan memur ve kamu işçileri.

2- 1999'dan önce özel sektörde işçi olarak çalışmaya başlayanlar ile Bağ-Kur'lu olarak faaliyet gösteren tarım ve esnaf kesimi.

Devlet memurları ve kamu işçileri açısından temel mağduriyet, emekli olabilmek için ödemeleri gereken prim ve süreyi tamamladıkları halde, sonradan çıkarılan bir kanunla yaşlarını beklemek zorunda kalmalarıdır.

Devlet memurlarının iş güvencesi olduğu için, çalışarak beklemek dışında hayati sorunları bulunmamaktadır. Bu beklemenin verdiği mutsuzluk, planlarında aksamalar, aşırı yıpranmışlıkla sağlıklı bir emeklilik dönemini yaşayamama vb. sorunlarla baş etmek zorunda bırakıldılar.

Asıl zulmü yaşayanlar SSK'lı işçi ve Bağ-Kur'lu kardeşlerimizdir. Çünkü, yaşlandıklarında her hangi bir vesile ile işlerinden çıkarılmaları halinde yeniden iş bulabilmeleri çok zor olmaktadır. Hem yaşlı oldukları için, hem de deneyimli işçi alıp fazla para vermek istemeyen işverenlerin istihdam politikalarına uymadıkları için.

Devletin kendisi bile bu zulme çanak tutmaktadır. Genç işçi çalıştırmaya yönelik bir sürü teşvik ve indirimler söz konusudur. Yaşlı işçiler adeta ölüme terk edilmiş gibidir.

Prim süresi ve miktarı dolduğu halde, emekli olamayan işçiler zulmün katmerlisini hasta olduklarında çekerler. Çünkü sağlık sigortaları devre dışı kalmıştır. Hem işsiz olup, hem de aylık en az 60 TL ödeyerek ancak GSS kapsamına girebilirler.

Kıdemli bir çalışan iken iyi maaş alan bir işçi; yeniden iş bulamadığı zamanlarda, çaresizlikten asgari ücretli bir işe başladığında ise yeni bir zulüm onu bekler. Ekim 2008 tarihinde yürürlüğe giren 5510 sayılı kanun sayesinde **emeklilikte aylık bağlama oranı** iyice düşürüldüğü için, emeklilik maaşı fazladan çalıştığı her yıl için daha da azaltılır.

Korkunç bir şaka gibi değil mi? Kısaca EYT yüzünden emekli olamayan mağdurların ya en az 5.300 TL maaş alabilecekleri bir işte çalışmaları ya da evlerinde kös kös oturup yaşlarını beklemeleri lazım. Ki, emekli maaşları daha da düşmesin. Bu arada da hiç bir şey yemeden içmeden ve hasta olmadan adeta donmuş halde beklemeleri gerekir. Nasıl olacaksa?

İşçiler için yaşanan bu zulüm döngüsü, işyerini kapatmak zorunda kalan Bağ-Kur'lu esnaflar ile tarım yapamayacak hale gelen çiftçiler için de geçerlidir.

1999 yılı ve öncesi siyasetçilerin yanlış ve düşüncesizce işlerinin faturalarını neden emekçiler ödemek zorunda bırakılıyor? Siyasetçilerin SSK'yı batıran garip kampanyalarının mahkemelerde hesabı dahi sorulmamışken; ahırda bağlı inek muamelesi yapılarak, çalışanların emekleri ve gelecekleri neden sömürülüyor?

EYT mağdurlarının zoruna giden ve kendilerini ülkemizde misafir ettiğimiz Suriyeli kardeşlerimizden daha değersiz, yabancı ve ötelenmiş gibi hissetmelerine neden olan gelişmeler kısaca bunlardır.

Şimdilerde ise, karşımızda EYT sorununu işbaşına geldiğinde çözeceğini açıkça deklare eden bir muhalefet grubu ile, konuyu tamamen duymazlıktan gelen bir iktidar kesimi var.

Allah-u Teala kimseyi açlıkla ve işsizlikle terbiye etmesin. Kişilerin evlerine ekmek götürmekten aciz bırakıldığı, yıllarca çalışıp pirim ödedikleri halde, bir nevi gasp gibi mahrum tutuldukları emeklilik maaşı ve sağlık hizmetlerinin çaresizliğini yaşadığı şu durumda, hangi partiye gönül vermiş olursa olsun, tercihlerini yeniden değerlendireceğini görmek gerekir.

Devlet memurları için nispeten daha hafif olan bu büyük imtihan ve zorluk için, işçi ve Bağ-Kur'lu kardeşlerimize kuru bir sabır telkini yeterli olur mu?

Bunu da büyüklerimiz düşünsün artık...

Çıraklık Bitiyor, Ustalar Tükeniyor, Acil Çözüm Lazım!

Etrafınıza bir bakarsanız, esnaf ve sanatkarlarda çırakların pek kalmadığını göreceksiniz. Dahası, ustalar da iyice yaşlanmaya ve emekli oldukça işletmelerini kapatmaya başladı.

Çıraklar olmayınca, işe sahip çıkacak ve devam ettirecek nesiller de yetişmiyor. Çıraklık sistemini bizler yok ettik. Çocuklarımıza tek yol olarak üniversiteleri göstermek ve zorunlu 4+4+4 eğitim sistemi buna neden oluyor.

18 yaşında liseyi bitiren gençlerin sınırlı bir kısmı, meslek lisesi bölümü mezunu olarak iş hayatına katılma yoluna gidiyor. Meslek liselerinin azlığı ve bölümlerinin iş hayatındaki kısıtlı karşılığı nedeniyle, genel yapı içinde etkisi çok düşük kalıyor.

Liseyi bitiren gencin üniversite okumak dışında bir ilerleme yolu görülmediği için, bütün enerjisini sınavlara hazırlanmaya harcıyor. Üniversite mezunu olduktan sonra da milyonlarca rakibi arasından sıyrılarak özel sektörde işe girmeye veya kamuda KPSS sınavlarıyla boğuşarak atanmaya uğraşıyor.

Son yıllarda üniversite sayılarının ve kapasitelerinin de artmasıyla üniversiteli işsizler kervanına katılan çok sayıda gencimiz şaşkın bir çaresizlik içinde yaşıyor.

Bırakın üniversiteyi, zorunlu olduğu liseyi bitiren 18 yaşında bir gencin dahi her hangi bir işletmede

ustasının buyruğu altına girip çıraklık yapması mümkün olamıyor. Çıraklık için olmazsa olmaz kabul edilen sabır, itaat, gayret, alçak gönüllülük gibi duygu ve beklentileri veremiyorlar.

Bunları herkes biliyor, senin görüşün ve çözüm önerin nedir dersiniz;

- Lise eğitimi zorunlu olmaktan çıkarılmalıdır.
- Orta okuldan sonra, en fazla 3 eğitim dönemi veya 2 yıllık çıraklık okulları kurulmalıdır.
- Çıraklık okulunun ilk yılında gereksiz müfredat ayıklanarak iş sağlığı, iş hukuku, ilk yardım, iletişim ve teknoloji becerileri gibi önemli dersler verilmelidir.
- Çocuğun ilgi ve becerilerini keşfetmesine destek verecek şekilde genel meslek ve sanat tanıtım dersleri konulmalıdır.
- İkinci yıl veya 3. dönemde çocuğun seçtiği veya yönlendirildiği alanlarda, anlaşmalı işletmelerde örnek atölye ve proje çalışmaları ile bireysel ve ekip çalışma becerileri artırılmalıdır.
- Seçtiği iş veya meslekle ilgili temel araç gereç bilgisi ve kullanımı eğitimleri verilmelidir.
- Çırakları eğitmek için şart koşulan Usta öğreticilik belgesi daha hızlı ve kolay şartlarda verilmelidir.
- Stajyer çırak kabul eden işletmelere, eğitim gideri ödemesi yapılarak, çırakların belli ölçülerde iş malzemesi ve teçhizat kullanımı sağlanmalı, işletmecilerin ekonomik çekinceleri giderilmelidir.

Lise yerine çıraklık okulunu tercih edilmesinin teşviki ve sonrasında gelişimi nasıl sağlanabilir dersiniz;

- Çıraklık okulunu bitiren gençlerimiz, isterlerse dışarıdan açık lise fark dersleri ile tamamlama yoluna gidebilmelidir.
- Çıraklık okulundan mezun gençlerimizi istihdam etmeleri halinde esnaf ve işletmelerin SGK işveren payını en az 18 yaşına kadar veya en az 3 yıl boyunca Devlet ödemeli ve bu şekilde istihdamları teşvik edilmelidir.
- Çıraklık okulundan mezun gençlerimiz, ileride kendi işletmelerini açabilmeleri için hibe destekleri ve diğer teşvik paketleri kapsamına alınmalıdır.

Mesleki Eğitim Merkezlerimizin sayısal yetersizliğinden midir, usta öğretici şartı gibi bürokratik zorluklarından mıdır bilinmez ancak; ihtiyacı karşılama açısından yeterli gelemediği veya bir şekilde toplumda geniş kabul göremediği anlaşıyor. Bu tespitin göstergesi, mahalle ve sanayi esnaf ve sanatkarlarında çıraklığın bitme noktasına gelmiş olmasıdır.

Eğer çırak-kalfa-usta zincirinin devamını sağlayamazsak;

- Sanatkarlığın ve bazı mesleklerin sonu çok daha hızlı gelerek, sosyal-ekonomik kayıplarımız arasına girecektir.
- Nitelikli çıraklık olmayınca ustalık bilgi ve becerileri de daralacak, tamir ve bakım kültürü yerini parça değişim ve montaj kolaycılığına ve pahalılığına bırakacaktır.
- Diplomalı ama işsiz ve becerisiz gençlerimiz çığ gibi büyüyecektir.
- İş darlığı nedeniyle göç verildiği gibi, nitelikli iş gücü ihtiyacı nedeniyle göç alınması söz konusu olacaktır.
- Gençlerin işe yerleşme zorluğu evlilik kararlarını da iptal veya geciktireceğinden, toplumun aile ve nüfus dengesini tehdit eder hale gelecektir.

Evet; **meslek lisesi, memleket meselesidir. Cıraklık meselesi de meslek tehlikesidir.**

Bunu da unutmayalım...

Görselin kaynağı:

<https://www.aksam.com.tr/yasam/usta-cirak-iliskisini-29-yildir-yasatiyorlar/haber-516365>

Bir Zulmün Hikayesi: EYT

15 Temmuz'da vatanımıza ve birliğimize kast eden hain ve katilleri, çoluk çocuğumuzun namusunu kirleten aşağılık sapıklar, hunharca cinayet işleyebilen gözü dönmüş cânileri idam edemedik.

Çünkü idamı kaldırmışız. Geri getirsek de edemeyiz. Çünkü kanunlar geçmişe dönük işletilemez!

Emeklilikte Yaşa Takılanlar ise, ne kadar zararlı ve kötü bir grupmuş ki(!); hainler için dahi geriye işletilemeyen kanunlar EYT'liler için bir şekilde uygulanmış oldu.

Nereden çıktı bu EYT? Kimlerden oluşuyor ve neresi zulüm diye soranlar için kısaca açıklayalım.

1999 yılı ve öncesindeki iktidarların basiretsiz ve hesapsız uygulamaları sonucu, SSK tamamen batma noktasına gelerek emekli maaşlarını ödeyemez hale getirildi.

Günü birlik çözümler ve oy devşirme uyanıklığı için, erken süper emeklilik gibi haksız-yersiz icatlar çıkartarak zaten çökmüş olan sosyal güvenlik sisteminin tamamen yerle bir olmasını sağladılar.

Hazıra dağ dayanmaz. Akılsızca yapılan işler mutlaka duvara toslar. Nitekim böyle de olunca, 1999

yılında emeklilik yaşı kanunla değiştirildi. Anayasa mahkemesinde iptal edilince de, 2002 yılında yeniden düzenlenerek yürürlüğe konuldu.

Eskiden Emekli Sandığı, SSK veya Bağ-Kur'un her birinde, prim ödeme süresine göre Emeklilik vb hesaplamalar yapılırken, ayrıca birde yaş faktörü eklendi.

Erkekler 60, kadınlar da 58 yaşından önce emekli olamaz şartı konuldu. 08.09.1999 tarihi milat kabul edildi. Yeni işe başlayan herkes için geçerli kılındı.

Zulmün başladığı nokta, kanunun 08.09.1999'dan önce çalışmaya başlayanları da kapsayacak şekilde geriye dönük işletilmesidir.

Örneğin, erkek bir devlet memuru en az 25 hizmet yılını ve Emekli Sandığı prim ödemesini tamamladığında emekli olabiliyorken, üstüne birde kademeli yaş sınırlaması getirilmiş oldu.

İşe giriş tarihi 1999'a ne kadar yakınlarsa o kadar çok etkilenilmesi sağlandı.

Zulüm bunun neresinde diye soranlar için;

- Zulüm, emeklilikte yaş engelini katillere bile uygulanmadığı şekilde, geçmişi de kapsar şekilde işletilmesidir.
- Zulüm, işinde en az 20 ve 25 yıl çalışan ve primlerini eksiksiz ödeyen kadın/erkek çalışanların emeklilik hakkının gasp edilmesidir.
- Zulüm, beceriksiz ve basiretsiz politikacıların israf faturalarının çalışan masum insanlara zorla ödettirilmesidir.
- Zulüm, devletine güvenerek işine başlayan ve hayatını planlayan insanların, maç ortasında kural değişikliği gibi tuhaf bir muameleye maruz bırakılmasıdır.
- Zulüm, sorunları çözmek üzere seçilen yeni yöneticilerin bu zulmü devam ettirmesidir.
- Zulüm, yaşını beklemek istemeyenlerin en temel insani ihtiyaçlarının bile yok sayılması, sağlık hizmetinden mahrum bırakılmasıdır.
- Zulüm, yaşını beklemek istemeyenlerin dışarıda çalışmaları halinde emekli maaşlarının düşürülmesidir.
- Zulüm, devletin EYT'lileri emeklilikte genç görürken, işe alımlarda ise hem devletin hem de özel sektörün yaşlı bulmasıdır.
- Zulüm, her soruna çare bulunurken, sayıları binlerce olan mağdurların görmezden gelinmesidir.

Allah'a şükürler olsun ki, ülkemiz şu anda çok daha güçlü ve zengin hale geldi.

Son yıllardaki güzel gelişmeleri görmezden gelmek için ancak nankör olmak lazım.

Geçmişte, tam bir bataklık halindeyken, sınırlar zorlanarak çıkarılmış bulunan EYT uygulamasının, bugün de devam ettirilmesi için makul bir neden kalmamıştır.

Dünyanın neresinde olursa olsun, mazlumlara el uzatan devletimizin ve milletimizin, kendi evlatlarına karşı da aynı duyarlılığı beklemek çok olmasa gerek.

Tıpkı tasarruf teşvik fonu bataklığının kurutulması gibi, EYT mağdurlarının da sesine kulak verilmesini ve bu mübarek günlerde binlerce ailenin gönlünün ve duasının alınmasını bekliyoruz.

Zulüm bitsin diyoruz! Çok şey mi istiyoruz?!

Erkeklere Sakal ve Kıyafet Özgürlüğü Gelmeli Artık

Son iki aydır sakal bırakmaya başladığım için; hem huzur ve mutluluk, hem de sanki bir kabahat işliyormuş gibi tedirginlik duygularını birlikte yaşıyorum.

Dile kolay, yatılı okula başladığım 14 yaşımdan beri devletin himayesinde gelişip çalışmış ve kurallarını içselleştirmiş birisi olarak, fiilen ortadan kalkmış ama resmen geçerli bir yasağı çiğnemiş oluyorum.

Memurların sakal ve kıyafet yasaklarının, tıpkı şapka kanunu gibi hayatın gerisinde kalarak önce fiilen sonra resmen kalkacağı bir süreçten geçiyoruz.

O şapka kanunu ki, uğrunda alimlerin asıldığı, Rize'nin Hamidiye savaş gemisiyle topa tutulduğu meş'um zamanların bir tanığı gibi halen yayımda ve geçerliğini koruyor. Kimse uygulamıyor ama kaldırmaya da cesaret edemiyor ne hikmetse.

Rabbim biz erkekleri böyle yaratmış, sakallı ve bıyıklı olmak doğal, yani fitridir.

Anormal olan, her gün ısrarla suratımızı kazımak ve tahrip etmektir. Keyfi olarak kazıyanlar olabilir. Sonuçta kendi tercihleridir. Ama kanun ve yönetmelikle kazıtmak zulümden başka bir şey değildir.

Cilt kanseri gibi hastalıkları arttırması, kesikler nedeniyle enfeksiyonlara yol açması vb. sağlık sorunları bir yana, kadın ve erkek görüntüsündeki en önemli farklardan birisini konuşuyoruz. Bana göre bu durum, kadınların sürekli 3 numara tıraş olmaya zorlanmasıyla aynı derecede hoyrat ve hayata aykırı bir haldir.

Egemen güçlerin, ekonomik vampirlerin çıkarlarına bir hanel getirmeyeceği için, önce nazlansalar da

sonunda sakal ve kıyafet serbestliğinin geleceğini biliyorum. Hatta tıpkı Başörtüsü gibi olacak ve; sakal bile bırakabiliyorsunuz, Allah'tan daha başka belanızı mı istiyorsunuz, oturun oturduğunuz yerde ve düzene iman ile koşulsuz biat edin diyecekler. Baş örtüsü ve sakal gibi sorunlarda çözülmüş İslam'ın başka bir sorunu kalmamış gibi davranmamızı bekleyerek, İslam dışı hükümlerin dolu dizgin koşturulmasına, faiz ve sömürü düzeninin devamına çalışacaklar. Biraz homurdanmaya başlayanları da nankör ve hain ilan ettirerek haklarından gelecekler. Daha da ilerisi, sözde verdikleri bu izinler sayesinde bizim de daha açık fikirli ve hoşgörülü olmamızı isteyecekler. Mesela eş-cinsellik ve türevlerini sapıklık ve hastalık olarak değil, bir yaşam tarzı ve tercih olarak görmemizi, eş-cinsel evliliklerini ve diğer kurumsal sapıklıklarını kabul etmemizi bekleyecekler. Söylemedi demeyin.

Erkekler sadece kanun ve yönetmelik baskısı altında değil. Moda ve modernizm denilen sanal canavarlar toplumu çoktan pençesine almış ve istediği gibi giydirebiliyor. Kadınların bozulan tesettür algısı ve kıyafet şekilleri gibi, erkeklerin de kıyafetlerinin tesettür özelliğini kaybetmeye başladığını görüyor ve yaşıyoruz.

Kaç tane normal mağaza gezerseniz gezin, pileli erkek pantolonu bulamazsınız. Sadece hac-umre kıyafeti satan yerlerde ve gerçekten şalvar gibi kıyafetler alabilirsiniz. Halbuki; normal gömlek ve ceketle birlikte giyebileceğimiz, streçe sarılmış gibi organlarımızın belirgin olmadığı, basen ve baldır kısmı yeterince geniş ve rahat bir pantolon giymek, bizim de hakkımız değil midir? Bu hakkı bize çok görürler çünkü modası geçmiştir.

İnsanlar almadığı için mi moda değil, moda olmadığı için mi üretilip satılmıyor tartışmasına girmek çok anlamlı değil. Hepimizde kabahat var. Demek ki yeterince yüksek sesle istemiyoruz veya isteğimizi belli etmiyoruz. Israrcı olamadığımız için, bize neyi layık görürlerse razı olup kuşanıyoruz. Günün sonunda, kadınlardan beklediğimiz haya ve tesettür davranışlarına ve görüntüsüne, biz erkeklerin de dikkat etme sorumluluğu vardır. Gözümüze sahip olmalı, kıyafetimize dikkat etmeliyiz. Unutmayalım ki, daracık pantolon ve benzeri kıyafetlerle kıldığımız namazlardan dahi güzel bir haya ve huşu duygusu alamayız.

Düşük bel, aşırı dar, bacaklar fora kıyafetlerin baskınlığından, bir süre sonra korkarım erkekler içinde tesettür kıyafetleri mağazaları açılır hale gelecek.

Sözün özü, sakal erkekler için fitri bir durumdur ve hor görülmeden, dileyen herkes tarafından bırakılabilirdir. Medeniyeti kıravat bağına indirgemek medeniyete hakarettir. İnsanlar temiz, derli toplu ve ortama uygun giyinebilecek şekilde özgür olmalıdır. Aşırılığa kaçanlar zaten iyot gibi sıyrılıp toplumsal gözetim altına girdiklerinden, kendiliğinden düzelme yoluna girecektir. Bir Müslüman erkek olarak hem Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) sünnetine icabet etmeyi, hem de kılıma, kıravatıma değil işime odaklanabildiğim huzurlu bir ortamda çalışmayı talep ediyorum. Sendikalarımızın gayreti ve yöneticilerimizin iyi niyetli yaklaşımları ile kronik sorunlarımız aşılıp başladı ve lakin, kanun ve yönetmeliklerle de özgürlüklerin tanımlanmasını sağlamalıyız.

Rabbim milletimize yardım etsin, iyilik ve güzelliklerde buluştursun, şer işlerden uzak eylesin. Amin...

Kaynaklar:

- [Şapka Kanunu](#)
- [Rize'nin topa tutulması](#)
- [Sakal ile ilgili hadis ve hükümler](#)

Fransızlar Kudurmuş da, Bizler Masum muyuz?

Malumunuz olmuştur. Aralarında Fransa eski Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, üç eski başbakan, Yahudi ve Hristiyan cemaati temsilcileriyle yazarların da bulunduğu 300 kişi, Kur'an-ı Kerim'den "şiddet ve Yahudi karşıtı fikirleri yaydığı gerekçesiyle bazı ayetlerin çıkarılması" yönünde bir bildiri imzalayıp yayınladılar.

Tarihi gerçekler değişmiyor, Rabbimizin uyarıları da aynen tecelli ediyor.

Gayri Müslimler tiynetlerini belli ediyor, her zaman ve her fırsatta.

Onların gavurluğuna haklı olarak kızıyoruz da, onlara bu cesareti veren bizlerin, yani mevcut İslam ümmetinin hiç mi kusuru yok?

Adamlar bu hadsiz ve seviyesiz taleplerine gerekçe olarak; Müslümanlar zaten Kur'anı Kerimi dikkate almadan yaşıyor, bari bizleri rahatsız eden kısımları da çıkarmış olalım da resmiyet kazansın derlerse ne yaparız?

Allah bizlere akıl fikir ve gerçek hidayet nasip etsin ki maalesef;

- Müslümanların yaşadığı devletlerin hemen hepsi, Kur'anı Kerim'in ayetlerini gündeminden ve hukukundan çıkarmış.
- Hayatlarını İslama göre değil, Hristiyan-Yahudi ülkelerden devşirilen kanunlara göre düzenliyorlar.
- Sözde İslam ülkesi olduğunu iddia edenler ise ya mezhepçilik peşinde, ya da İngiliz fitnesiyle

kurulan Vehhabi hegemonyalarıyla ABD ve İngiliz kuklalığı yapıyor.

- ABD ve diğer alçakların kurdukları sapık örgütler ile sürekli Müslümanlar katlediliyor.
- Bizlerde, sırf Hristiyan Avrupa Birliğine girebilmek için 50 yıldan fazladır bekliyor ve arsız taleplerini karşılamaya çabalıyoruz.
- Hristiyanlara şirinlik olsun diye, Atamız Fatih Sultan Mehmet Hanın emanetine hıyanetlik ederek, Ayasofya'yı müze-kiliseye çevirdik.

Daha neler var, neler!

Yediğimiz naneler sayıp dökmekle bitmez.

Hristiyan ve Yahudilere kızmadan önce, onlara bu cesareti verdiğimiz için kendimize kızmalıyız.

Fransızlar bizden sinsice bir intikam da alıyor.

Ceddimiz Kanuni Sultan Süleyman, bir mektubuyla Fransa'da yeni çıkan dans modasını yıllarca durdurmuştu, hatırlasanıza!

Biz unutsak da onlar unutmuyor.

Nereden nereye gelmişiz, eyvahlar olsun bize!

Kurt kocayınca köpeklere maskara olur hesabı.

Bizler kendi değerlerimize sırt çevirir ve gereğince yaşamazsak, Hristiyan - Yahudi Avrupanın herzeleriyle işte böyle muhatap oluruz.

Sonradan hamasi tepkilerle de ancak kendi kendimizi avuturuz.

Elbette, tahrif edilmiş İncil ve Tevrat kitaplarında bir sürü uydurma ve tuhaf sözler var.

Elbette, tarihi katliamlar dizisi ile dolu Fransa ve benzeri ülkelerin bizlere karşı hezeyanları dikkate alınamaz.

Ancak bu durum, bizim kendimizle hesaplaşmamız gerektiğini örtemez ve erteleyemez.

Belli ki düşman uyumuyor.

Uyan ey Müslüman!

Boş bıraktığın yerleri İslam düşmanları çoktan işgal etmiş de, maddi-manevi katliamlar yapıyor ayan beyan.

Sen hala lüzumsuz işlerle, senlik-benlik kavgalarıyla, kısır siyasi çekişmelerle mi vakit öldüreceksin?

Öyle bir kalk ki, değil böyle alçakça bildiriler ve karikatürler yayınlamay, akıllarından bile geçirmeye cesaretleri olamasın!

Ya Rabbi, Müslümanları derin gaflet uykusundan uyandır, ihlas ve uhuvvet bağlarını güçlendir.

Şüphesiz ki, Sen her şeye Kadir'sin...

Amin...

Kaynaklar:

-<https://www.yenisafak.com/kultur-sanat/fransizlara-dansi-100-yil-unutturan-mektup-437628>

-Görsel: <http://en.rfi.fr/france/sarkozy>

İnsanların Telif Hakkı Var da, Allah'ın Yok mu?

Kültür ve Turizm Bakanlığımızın Telif Hakları Genel Müdürlüğüne göre telif hakkı:

Kişinin her türlü fikri emeği ile meydana getirdiği ürünler üzerinde hukuken sağlanan haklardır.

5846 Sayılı Kanunda da telif hakkı doğan Eser Sahiplerinin maddi ve manevi bazı hakları vardır.

Manevi haklar:

- Umuma arz hakkı
- Adın belirtilmesi yetkisi
- Eserde değişiklik yapılmasını men etme yetkisi
- Eser sahibinin malik ve zilyede karşı haklar

Her türlü görsel, müzikal ve yazılı eserlerin telif hakkı söz konusudur.

Kişi ve kurumların emeği ziyan edilmesin ve eser üretmeye devam edebilecek maddi-manevi tatminleri olsun isteniyor.

Maddi hakları bir yana bırakalım;

Manevi hakların içeriğine bakınca, Rabbimizin biz kullarından beklediği görevler ve saygınlığının ifade edilmesi aklıma geliyor.

Yüce Allah bizden hükmünün yer yüzünde bilinmesini, yayılmasını ve uyulmasını istiyor. Bu yüzden yerine getirmemiz gereken asgari ibadetler ve diğer sorumluluklarımız var. Taha Suresi 14. Ayet-i Kerime:

Muhakkak ki ben, yalnızca ben Allah'ım. Benden başka ilâh yoktur. Bana kulluk et; beni anmak için namaz kıl.

Allah-u Teala mümkün olan her zaman ve her yerde O'nu anmamızı istiyor. Ahzab Suresi 41.-42. Ayet-i Kerimeler:

Ey inananlar! Allah'ı çokça zikredin. Ve O'nu sabah-akşam tesbih edin.

Söz ve emirlerinin eğilip bükülmesini, değiştirilmeye çalışılmasını şiddetle men ediyor. Yarattıklarının ise, makul ve mecburi nedenler olmadıkça değiştirilmemesini istiyor. Gereksiz estetikler, dövmeler ve ucube misali piercing uygulamaları bu yüzden haram kınıyor. Yunus Suresi 15. Ayet-i Kerime:

Âyetlerimiz kendilerine apaçık birer delil olarak okunduğunda, (öldükten sonra) bize kavuşmayı ummayanlar, "Ya (bize) bundan başka bir Kur'an getir veya onu değiştir" dediler. De ki: "Onu kendiliğimden değiştirmem benim için olacak şey değildir. Ben ancak bana vahyolunana uyarım. Eğer Rabbime isyan edecek olursam, elbette büyük bir günün azabından korkarım."

Nisa Suresi 118.-119. Ayet-i Kerimeler:

Allah o şeytana lânet etti ve o da, "Andolsun ki senin kullarından elbette belirli bir pay alacağım" dedi. "Onları mutlaka saptıracağım, mutlaka onları kuruntulara sokacağım ve onlara emredeceğim de (putlara adak için) hayvanların kulaklarını yaracaklar. Yine onlara emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler." Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı dost edinirse şüphesiz o, apaçık bir hüsrana düşmüştür.

Mülkün Allah'a ait olduğunun hiç bir zaman unutulmamasını ve onun rağmına hükümlanlık tesis edilmemesini mutlak surette bekliyor. Furkan Suresi 2. Ayet-i Kerime:

O, göklerin ve yeryüzünün mülkü (hükümrânlığı) kendisine ait olandır. Çocuk edinmemiştir. Mülkünde hiçbir ortağı da yoktur. O her şeyi yaratmış ve yarattığı O şeyleri bir ölçüye göre takdir etmiştir.

Şimdi, en basit bulduğumuz sinema eserlerinde dahi, yüzlerce insanın emeklerinin olduğunu, yapımcı firmanın korsan satış ve gösterimlere karşı son derece duyarlı ve korumacı davrandığını biliyoruz. Emek ve hakların korunması adına yüksek para ve hapis cezaları ile caydırıcı önlemler alınıyor ve sürekli takip ediliyor.

Müzik eserlerinin nerede ve ne kadar çalınacağı dahi telif hakları ile korunuyor.

Yazılım üreticileri lisanssız kopyalama ve fikri yapının çalınmasına karşı doğal olarak sert tepkiler veriyor. Hatta iş yerlerine polis eşliğinde baskınlar yapıp her bilgisayar tek tek kontrol edilebiliyor.

Kendi haklarımız söz konusu olduğunda böyle keskin ve kararlı olabiliyoruz.

Madem insanların telif hakkı öyle de, **Allah'ın telif haklarını kimler savunuyor ve koruyor?**

Sırf hastalıklı sevgilerimizin ne kadar derin olduğunu ifade edebilmek için,

sapkın şarkılarımızda kadınına tapacak kadar sevdiğini, saçının bir teline Cennet'i değişmeyeceğini,

onsuz Cennet'in bile sürgün sayılacağını söyleyen cesur cahillerimiz var!

Kültür Bakanlığımız, Diyanet İşleri Başkanlığımız böylesine basit, küstah ve İslam dışı ifadelerin geçtiği sözüm ona eserler için ne yapıyor?

Ben kendi vergilerimle Allah'ıma, Kitabıma ve Peygamberime hadsizce hakaret eden yayınların himaye ve teşvik edilmesini, resmi mecralarda yayınlanmasını istemiyor ve yapanlara da hakkımı helal etmiyorum.

Eğer, lafa gelince %99'u Müslüman olduğumuzu söylediğimiz bir ülkede yaşıyorsak, %99 yazılı ve görsel medyada böylesine küfür ve aşağılama içeren sözde eserlerin yer almaması gerekir. Kendi paramızla Cehenneme odun alıyoruz farkında mıyız?

Bütün ressamlar eserlerinin bir köşesine adını yazmaya dikkat eder ve eserin sahibinin bilinmesini, duyulmasını ister.

Bizlerde kavuştuğumuz her bir nimet için, mümkün olduğu kadar Allah'ı anmak ve şükretmek zorundayız. Yemek yerken, su içerken, yola çıkarken, evladımızı severken, hülasa bizi mutlu eden ve ihtiyacımızı gideren her şeyin onun eseri olduğunu bilmek ve hatırlamak zorundayız. Bismillah, Elhamdülillah demek zor değil ama bu kadarına bile tenezzül etmeyenler, yarın Hakkın huzurunda nasıl rahatça af ve mağfiret dileyebilir?

Dünyada biraz mal mülkü olanlarımız, sanki ebedi kalacakmış gibi mağrur ve kibirle dolaşıp, etrafına caka satarak gezebiliyor. Lüks arabalarında ve konutlarında şatafatlı hayatlar sürerken Allah'ı anmak ve şükrünün gereğini zekat ve diğer maddi ibadetlerle yerine getirmek aklına bile gelmeyebiliyor. Zenginlerin çokça yaşadığı yerlerde, aç yatan fakirlerin ahları ateş olup hem dünyalarını, hem de ahiretlerini yakabilir. Zekat verecek fakirlerin bulunamadığı dönemlerden, açlıktan ölen masum ve çocukların zamanına gelmişiz. Böyle medeniyet olmaz olsun!

Şüphesiz biz sizi, kişinin önceden elleriyle yaptıklarına bakacağı ve inkarcının,

“Keşke toprak olaydım!” diyeceği günde gerçekleşecek olan yakın bir azaba karşı uyardık.

Buyuruyor, Şanı Yüce Rabbimiz Nebe Suresi 40. Ayet-i Kerimesinde. Bilmeyerek itaat etmeyen cahillerden olduğumuzu iddia edemeyeceğimize göre, bilerek yapmayan zalimler olarak yargılanma riskimiz var.

Eyy Şanı Yüce Kudreti sınırsız Allah'ımız, bizleri Sen'in hakkını, Sana itaat ve ibadetle teslim edenlerden eyle. Amin...

Kaynaklar:

1. Yazı görseli: <https://www.nasa.gov>
2. <http://www.telifhaklari.gov.tr/Telif-Hakki-Nedir>
3. <http://kuran.diyamet.gov.tr>
4. <http://www.ilayevmilkiyame.com/2014/sarki-sozleri/>

Yaşadığımız İslam Bizi Hesap Gününde Kurtarır mı?

Lafa gelince, büyük bir çoğunluğumuz

Elhamdülillah Müslümanım

diyerek; hem kendimizle hafiften övünüyor,

hem de Müslümanlar zümresinden sayılarak, inşallah kurtuluşa erecekler arasında olduğumuzun umuduyla,

bir güvenlik ve esenlik duygusunu yaşıyor.

Müslümanım demekle iş bitmiyor ki!

Müslümanca yaşayabiliyor muyuz?

Yaşadığımız İslam, gerçek İslam niteliklerini taşıyor mu?

Temel naslarından koparılmış ve beşeri sistemlerin keyfi kadar uygulanmaya mahkum edilmiş bu haliyle, Allah'ın emrini ve Peygamber aleyhisselamın kavlini karşılıyor mu?

İman ettiğimiz Kur'an-ı Kerim'de, Yüce Allah **"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."** (Zariyat/56) şeklinde buyuruyor. Bizlerde Müslüman olarak **İla-yı Kelimetullah** ile, yani Allah'ın hükmünü yaymak ve yüceltmekle yükümlü olduğumuzu biliyor ve görev kabul ediyoruz.

Peki öyle mi yapıyor ve yaşıyoruz?!

Daha da kötüsü, yapamadıklarımızın ve yaşayamadıklarımızın hiç olmazsa sancısını hissederek, derdiyle dertleniyor muyuz?

Belki de en kötüsü ve tehlikelisi, yaşadığımız çarpık durumu normalinde ötesinde, ideal İslam zannederek, üstelik pazarlamasını yapmaya da kalkmıyor muyuz?

Bizlere normal durumu hatırlatanlara ise, deli muamelesi yaparak nereye gittiğimizi zannediyoruz?

Rabbimiz de, Tekvir Suresi 26. Ayet-i Kerimesinde hepimize soruyor zaten:

Nereye gidiyorsunuz?

Sorunumuzu doğru teşhis edebilmek için, acizane tespitlerimi arz edeyim:

Allah'a karşı olan kulluk vazifelerimiz 3 temel daire içinde şekilleniyor. Bu dairelerin birbirlerine etkileri olmakla beraber, belirgin çizgilerle ayrılabilir yapıyı da gösteriyorlar.

En içte ve merkezde, doğrudan nefsimizle birlikte ve en muktedir olabildiğimiz kulluk halkamız var. Hemen her konuda karar alıp uygulayabildiğimiz, nefsimize olan hakimiyetimiz ölçüsünde takvaya sahip olabildiğimiz yeri kastediyorum. Namaz kılmak, oruç tutmak, haramdan kaçınmak, meşru ve faydalı işlere yönelip hayra çalışmak gibi.

İkinci halkada, sorumluluğumuz altında olan veya sorumluluğu altında yaşadığımız en yakın aile ve akrabalarımız geliyor. Onlarla birlikte olan yaşantımızda, İslami değerleri koruyup gözeterek

yaşamanın zorlukları olsa da, nefsimizden sonra en çok etkileyebildiğimiz çevre olduğu için, gücümüz ve etkimiz oranında sorumlu tutuluyoruz. Aile büyüklerinin helal rızık getirmesi, eğitim, barınma, evlendirme ve iyiliği emredip kötülükten sakındırması gibi.

Üçüncü halkada toplumsal rolümüz ve Allah'ın muradını toplumsal uygulamalara yansıtmamız değerlendiriliyor. Toplu ibadet ve sorumluluklar, sosyal adalet ve dayanışma, kamu hukuku bu halkada oluşuyor.

Balığın baştan kokması misali,

bizler kendi nefsimizde zaaf göstermeye devam ettikçe,

tıpkı göle atılan taş gibi, yansımaları dalga dalga etrafa yayılıyor,

önce aile yapımız fesada maruz kalıyor,

sonra toplumsal dinamiklerimiz sarsılıyor ve başkalaşmış tuhaf bir cemiyete dönüşüyoruz.

Toplumsal yaşantımızda İslam'dan vazgeçeli çok oldu,

sembolik ritüeller düzeyinde ve suya sabuna dokunmayan etkinlikler ve değerler dışında,

İslami hayat tarihte nostalji, bugün için söylendiğinde ise ütopya ilan edilir hale geldi.

Ailemizde İslami hayat can çekiyor!

Çünkü yoğun saldırı altında.

Şeytan ve şeytanın en etkili askerleri TV, sosyal medya, moda, trend, internet vb süslü isimlerle gelip zehrini kusuyor 7 gün 24 saat durmadan.

Erkekleşen kadınlar ve kadınlaşan erkekler arasında, herkesten başkalaşan çocuklarımızı çoktan ele geçirmişler de haberimiz yok.

Geriye, her fırsatta azmaya namzet olan nefsiyle mücadele edebilmek için baş başa bile kalamayan,

çünkü etrafı kuşatılmış ve İslam'a dair ne varsa zor gösterilmiş zamane Müslümanları kalıyor.

İnandığı gibi yaşamayan Müslüman, yaşadığı gibi inanmaya başlıyor.

Allah'ın ve Resulünün hayata dair emirlerinin büyük bir kısmını görmezden geldiğimiz gibi, haddimizi çok aşan, mahşerdeki hesabı da korkunç olacak işleri yapmaktan geri durmuyoruz.

Buyurun size bir örnek:

Vakıflar, İslam'ın en köklü müesseselerinden birisidir. Sadece Allah rızası için kurulmuş hizmet, sosyal dayanışma ve hayır kurumlarıdır.

Faiz ise, Allah'ın ve Peygamberinin şiddetle lanetlediği ve Bakara Suresi 278. ayetinde de ifade edildiği üzere, faizcilere karşı Allah ve Resulünün savaş açtığı pis bir iştir.

Peki biz ne yaptık?

Osmanlı'dan miras kalan vakıflardan; satılan, işgal edilen veya talan edilenlerin dışında ayakta

kalabilenlerin kaynaklarıyla Vakıflar Bankasını kurduk.

Yani, Allah rızası için kurulan vakıfların imkanlarını kullanarak, Allah'a ve Resulüne savaş açan en büyük faiz merkezlerinden birisi haline getirdik.

Bundan daha büyük bir manevi cinayet olabilir mi?

Hristiyan Batı ülkelerinden devşirilen kanunlarla yaşamaya zorlanıyoruz. Bu yüzden en büyük günahların aleni işlenilmesinde bir sorun görülmediği gibi, kumar ve faiz gibi haramları kurumsal işletmeler haline getirmişiz.

Domuzu resmen kasaplık hayvan ilan etmişiz, daha ne olsun!

İslam sadece bireysel ibadetler ölçüsünde yaşanabiliyor, İslamın hayata dair esasları gündemimizden çıkalı çok olmuş.

Birileri gerçeği hatırlatmaya kalktığında ise rahatımız bozuluyor,

zorumuza gidiyor,

buz gibi gerçekler karşısında titreyip kendimize geleceğimize,

inkar ve karalama yoluna giderek sadece kendimizi kandırıyoruz.

Ahiret ve hesap günü zannettiğimizden çok daha yakındır.

Ölüm her an ensemizde ve dünya imtihanı her an sona erebilecek durumdadır.

Cennet ucuz değil, cehennem dahi lüzumsuz değildir.

(Bediüzzaman Said Nursi)

Kendi nefsimden kaynaklanan günah ve sorumluluklarımı az çok biliyor ve ümit ile korku arasında yaşıyorum zaten.

Beni asıl endişelendiren konu, İslam'ın geçersiz kılındığı, İslami değerlerin ve kurumların yerle bir edildiği bu halden payıma düşen hissenin, ne kadar büyük ve hesabının da korkunç olabileceğidir.

Geçmiş kavimlerin ayrı ayrı helak edilmelerine neden olan her bir günah ve haramların,

günümüzde alenen, toplu halde, hayasızca yapılmasından dolayı,

payımıza düşen azaptan ancak Allah'a sığınırız. Yoksa halimiz nice olur?

Allah kulunu imtihan eder de, kulları bu kadar ölçsüz ve kayıtsız davranarak,

Allah'ın sabrını ve merhametini imtihan etmeye cür'et edebilir mi?

Cahil cesur olur derler. Bizler hem cahil, hem de nefsimize zulmedenlerden olduk.

Allah'ım;

Sen bizleri gerçek hidayete erdir, kendisine ve nesline zulüm edenlerden ayır.

Bizleri ve yöneticilerimizi doęrulukta birleřtir, haram işlerden uzaklařtır.

Sen'in ve Sevgili Resulünün hükmünü her yerde kaim eylemeyi nasip et.

Amin...

Görsel kaynağı:

<https://www.theatlantic.com/photo/2017/12/2017-the-year-in-volcanic-activity/548273/>

Medeniyet Konforumuzun Kahramanları: **Hizmet Sektörü**

Hayatımızı kuşatan her alanda, hizmet sektörünün nimetlerinden yararlanıyoruz. Bizlere, medeniyetin konforunu gerçek anlamda yaşatanların önemli bir kısmını da, hizmet sektörü oluşturuyor. Teknolojiyi, makineleri, malları ve hizmetleri bizlere ulaştıran, doğrudan veya dolaylı kullanımla faydalandıran, kendi kendimize zemeyeceęimiz sorun ve ihtiyaçlarımızı gideren kesim, yine hizmet sektörü oluyor.

Günlük yaşantımızda, hizmet sektörünün kurumsal uygulamalarından (güvenlik, sağlık, eğitim gibi) genellikle kamu kaynakları sayesinde yararlanıyoruz. Tercihli ve doğrudan ödemeli kişisel hizmetler ise, hayatımıza renk ve değer katan, huzur ve mutluluğa yol açan etkiler sunuyor. Kuaförlük, berberlik, terzilik gibi kişiye özel, ücretli hizmetlerden bahsediyorum. Bu tip hizmetlerin kendilerine olduğu kadar, hizmetleri sunan emektarlarına karşı da bir bağlılık ve güven ilişkisi kurularak, yıllarca devam edilebiliyor. Mesela, güzel bir saç tıraşının verdiği tazelenme, huzur ve öz güven duyguları kıymetli şeylerdendir. Stresten uzaklaşmamıza, kendimizi mutlu ve değerli hissetmemize yardımcı olur. Hanımefendilerin, bunaldıkları zamanlarda soluğu kuaförlerde almaları da, çok iyi bilinen vakıalar arasındadır. Hizmet sunumu ve alımı sırasında yaşadığımız sosyal etkileşimlerin, yakın çevremizle sosyal bağlarımızı güçlendirmesi kadar, psikolojik terapi, danışmanlık ve istişare gibi bireysel faydaları da olur.

Yüksek nitelikli, özel eğitim ve beceri isteyen sağlık ve eğitim gibi meslekler ile, riskleri oldukça yüksek olan fakat, toplum yararına yapılması gereken güvenlik gibi hizmet dalı mensuplarının, genel olarak saygınlıklarına uygun toplumsal muamele gördüklerini ve imkan dahilinde maddi karşılıklarını da aldıklarını söyleyebiliriz. Bu ifademle; her şeyin yolunda gittiğini, gelir dağılımının tam adaletli olduğunu, saydığım ve benzeri nitelikli hizmet mensuplarının hakettiği maddi karşılık ve saygınlığı en üst düzeyde görebildiklerini iddia etmiyorum. Sadece diğer hizmet gruplarına göre daha etkili ve korunaklı bir yapıda olabildiklerini söylemeye çalışıyorum.

Birde, doğrudan ücretini ödemediğimiz, dolaylı yollardan finansmanına katıldığımız, temel hizmet alanlarında çalışan insanlarımız var. İşte bu yazımla, haklarını teslim etmeye çalıştığım, önemlerini ve değerlerini vurgulamak istediğim kahramanlar onlardır. Binalarımızın önlerini ve sokaklarımızı süpüren, çöplerimizi yaz-kış durmadan taşıyıp kaldıran, bulunduğumuz veya gittiğimiz mekanların yaşanabilir ve ferah durumda olmasını sağlayan, sistemlerin bakımlarını yaparak çalışır durumda tutan, mekanlarımızı ısıtan, bize medeniyetin konforunu gerçek anlamda yaşatan kahramanlarımız. Umuma açık bir yerde, ihtiyaç duyduğunuz anda gittiğiniz WC'nin; tertemiz, havalandırılıp kötü kokulardan arınmış, tuvalet kağıdı ve diğer eksikleri tamamlanmış ve sanki o gün ilk defa siz kullanıyormuşsunuz gibi olması, küçük ama çok önemli bir mutluluk kaynağı değil midir? Okullarımızı temizleyip çocuklarımıza sağlıklı ortamlar sağlayanlar, hastanelerimizi temiz ve bakımlı tutarak insani beklentilerimizi karşılayanlar, camilerimizi havadar ve nezih kılarak huşu ile ibadet edebileceğimiz imkanları sunanlar, alışveriş merkezlerinde ısıtılı ferah mekanların hep aynı düzen ve temizlik içinde kalmasını sağlayanlar, gizli kahramanlarımız değil midir?

Her gün yanlarından geçip gittiğimiz, yoklarmış gibi görmezden gelebildiğimiz bu kahramanların farkında olalım. Onlara, yaptıkları basit gibi görülen ama çok değerli işlerini sevgiyle, mutlulukla yapabilmeleri için, gerekli moral ve motivasyon kaynakları olalım. Tebessümle söylenen bir merhaba, kolay gelsin, eline sağlık, teşekkür ederim gibi minnet ve sevgi sözcüklerinin bize maliyeti sıfır, kazancı ise paha biçilmez olacaktır. Genelde düşük gelir, ağır iş sarmalında hayat mücadelesi veren bu insanlarımıza, en azından manen destek olalım. İnsana yaraşır ve medeni şartlarda yaşamamızın sürekliliğinde onların çok büyük emeği oldu ve olmaya da devam ediyor. Onlara işlerinde yardımcı ve kolaylayıcı olalım, mümkün olduğu kadar duyarlı davranarak gereksiz zahmet vermeyelim.

Merak ederek, Diyanetin web sitesinden Rabbimizin Kelamı Kur'anı Kerim'de "hizmet" ifadesinin kaç yerde geçtiğini sorguladığımda 22 sonucunu aldım. O ayetlerden birisi de Casiye Suresi 13. ayeti "*Göklerdeki ve yerdeki her şeyi kendi katından (bir nimet olarak) sizin hizmetinize*

verendir. Elbette bunda düşünen bir toplum için deliller vardır.” Yani bir yönüyle, hizmet sağlayıcıları Rabbimizin insanlığa nimet olarak verdiği hizmetlerin sebepleri arasına girdiği için, kutsal bir görevi de ifa etmiş oluyorlar. Allah’ın takdirinin ve nimetlerinin uygulayıcıları arasında yer almakta, ayrı bir şeref ve onur kaynağıdır. Biricik Önderimiz ve Dünya-Ahiret Rehberimiz Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) en çok bilinen hadis-i şeriflerinden birisi de ” *“İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır.”* değil midir?

İnsanlarımıza faydalı hizmetler üreten kahramanlarımızın farkında olalım, emeklerini takdir ve teşekkürle karşılayalım. Eleştirilerimizi zaten cömertçe yapmaktan pek geri kalmıyoruz. Bari, takdir ve teşekkür cimrilerinden olmayalım. Bu yazımı, küçük bir vefa ve minnet borcu olarak, hizmet sektörünün emektar kahramanlarına adıyorum. Allah-u Teala cümlesinden razı olsun vesselam...